

fen af Fattige lider af endeel Mangler, og det foreliggende Lovudkast gaar jo ud paa tilbeels at afhjælpe disse. Forsaavidt den hidtilværende Lovgivning i saa Henseende imidlertid tilbeels skulde blive bestaaende, indrømmer jeg vel, at den medfører Uligheder, men jeg troer paa den anden Side ikke, at disse ere saa væsentlige, at der er Grund til at lægge stor Vægt paa dem; thi vel fremkommer der Uligheder, men dette kan ikke undgaaes ved Udgifter af den Art, og det ubjævnar sig i Tidens Løb. Der er andre Udgifter, som grændse nær til disse, som medføre langt større Uligheder, nemlig Delinqventomkostningerne, hvilke jo tilbeels udgaae fra de samme Personer, hvorom her er Tale, nemlig fra Betlerne og Løsgængerne; disse falde tilfældigt paa den Commune, som fremkalder Sagen, og den maa bære dem, men ogsaa for dens Vedkommende ubjævnar det sig en anden Gang. Jeg troer saaledes, at de Uligheder i Henseende til Transportudgifters Udbredelse, som ere en Følge af den nu bestaaende Lovgivning, ikke have saameget at bethyde, at man jo nok kan lade det gaae. Der kan ogsaa under den bestaaende Lovgivning være nogle Banffeligheder ved Afregningsvæsenet, men jeg troer ligeledes, at der, hvorledes man saa end indretter Forholdet, vil blive Banffeligheder. Hvis jeg derfor skulde foreslaae Noget, vilde det være noget meget mere Radicalt, idet jeg mener, at man skulde gaae langt dybere. Jeg troer nemlig, at Udgifterne til Befordring af Fattige, Betlere og Løsgængere principielt rigtigt burde lægges paa den Commune, som har at afholde alle de øvrige Omkostninger ved saadanne Personers Existens, d: paa Hjemsteds- og Forsørgelsescommunen. Det kan gjerne være, at dette vilde falde haardt i enkelte Tilfælde, men skulde det falde for haardt, saa vilde jo en saadan mindre Commune ogsaa have Afgang til Vettelse og Hjælp fra den større Commune, Amtcommunen. Ligesom jeg nu troer, at det vilde være principielt rigtigt at føre Forholdet tilbage dertil, saaledes troer jeg ogsaa, at der er en politisk Grund, om jeg kan kalde den saaledes, der kunde opfordre dertil, navnlig for Betlernes og Løsgængerens Vedkommende. Disse ere nogle af de kostbareste

Personer, man har omkring i Communerne, og det blive de navnlig ved Delinqventomkostningerne. Det er i Grunden Betlerne og Løsgængerne, fra hvem Delinqventomkostningerne udgaae, navnlig da fra Løsgængerne. Disse fristes ved deres omdrivende Liv til at begaae Forbrydelser, der undertiden for Communer, der ikke staae i det ringste Forhold til saadanne Personer, medføre Udgifter i hundredevis. Det politiske Moment, der efter min Mening nu skulde bevæge til at føre alle Udgifterne ved saadanne Personer tilbage til den paagældende Hjemstedscommune, skulde være det, at det meget ofte er vedkommende Communes egen Skyld, at man har dem drivende omkring. En Løsgænger bliver efter sin Afstraffelse hjemsendt, og har han gjort det grovt, faar han Tilhold om at forblive i sit Sogn. Jeg vil nu ikke sige, at Sognet ligefrem giver ham Tilladelse til alligevel at gaae, skjøndt jeg ogsaa har kendt Exempler derpaa, men Sognet feer dog ofte igjennem Fingre med ham og lader ham løbe og er glad, naar det er blevet af med ham. Langt om længe, maastee først Aar og Dag efter, opdages han igjen, og saa kommer han nok tilbage, men med Bekostninger og Uleilighed for Andre, medens hele Ulempen for Sognet er den, at det maa betale Hjemsendelsen. Naar han derimod kom hjem med alle de Udgifter hvilende paa Sognet, som han har draget paa sig, vilde det være Kommunen meget ubehageligt og vilde, hvis det skeete flere Gange, kunne blive et Middel til at bevæge Kommunen til at passe paa ham. Saavel altsaa fordi det efter min Mening er principielt rigtigt, at lade Forsørgelsescommunen bære de heromhandlede Udgifter, som ogsaa fordi det vilde være politisk hensigtsmæssigt, idet Kommunen da vilde passe bedre paa sine Løsgængere, vilde jeg ansee det for rettest, at disse Udgifter i det Hele afholdtes af Hjemsteds- eller Forsørgelsescommunen. — Forsaavidt der dernæst overhovedet her kan være Tale om Transportmaaden, hvilken Lovudkastet jo egentligt ikke har gjort til Gjenstand for Behandling, er jeg ganske af samme Mening som den, der før blev hittret af en anden æret Taler (Haffner). Jeg troer, at det kunde paabydes ved Lov, at Transport tilføds saameget